

Guido,

We leerden elkaar 34 jaar geleden kennen bij de chiro van Kraainem : jij als leider, ik als 14 jarige topper. Je was een introvert persoon, maar begeesterend leider die zich altijd 200% inzette voor de taken die hem toevertrouwd werden. Ook onze ouders ontmoetten elkaar diverse malen om samen de vakantiecampen van de oh zo nodige foerage te voorzien, maar daarna verloren we elkaar uit het oog zoals zo vaak gebeurt wanneer jongerenwegen zich splitsen.

11 jaar geleden liepen we elkaar opnieuw tegen het lijf: jij als duiker met een handicap bij de Wet Wheels van Leuven, ik als aspirant begeleider en trokken we weer samen op vakantie, deze keer naar Spanje en Egypte waar we samen intens konden genieten van de immense onderwaterwereld.

Ondertussen had je een prachtige vrouw, Annemie, getrouwd en je nageslacht verzekerd door het leven te geven aan Nick en Britt die op hun beurt vrienden werden van mijn kinderen .

Getekend door het noodlot aarzelde jij echter niet om je sindsdien onverdroten en plichtsbewust als penningmeester van onze club in te zetten, gesteund door het enthousiasme en de inzet van je vrouw, Annemie, die dag en nacht aan je zijde stond , en in moeilijke tijden putte je kracht uit toekomstverwachtingen die je heimelijk of openlijk koesterde voor je kinderen en bleef jij je ook nog onbaatzuchtig inzetten voor het lot van je medewetwheelers en rolstoelgebruikers maar ook voor je moeder nadat jouw vader jullie moest verlaten.

Eerst als penningmeester van Duklo Wet Wheels, vervolgens in onze eigen vzw waarin jij je onder andere dankzij je bankierskwaliteiten ontspon als een degelijke en betrouwbare schatbewaarder, de laatste jaren zelfs als ondervoorzitter van de Commissie van duikers met een handicap.

Je leek vaak gesloten en introvert maar kon toch zo goed je degelijk onderbouwde meningen betreffende gehandicaptenmaterie gestalte

geven en indien nodig zelf met verve verdedigen, echter meer op de achtergrond dan als een flamboyante persoonlijkheid.

We deelden dezelfde duikpassie en liefde voor het clubleven en konden elkaar als twee tegenpolen zowel stimuleren als intomen maar werden ook vrienden buiten de club: ik zal nooit de oudejaarsnachten vergeten die we samen met onze families vierden en evenmin de talloze nachtelijke gesprekken over het leven en de ondraaglijke zwaarte van ons aardse bestaan, evenmin het urenlang luisteren naar Toon Hermans en elkaar steunend in moeilijke tijden: Jij met je onafscheidelijke kop zwarte koffie en gerolde sigaretten, ik toen nog met mijn zoveelste Duvel.

We konden bij elkaar terecht als hechte vrienden en ondanks de opeenvolgende tegenslagen bleven we elkaar steunen en konden we oeverloos palaveren over de toekomst van de club of van onze respectievelijke kinderen.

De laatste jaren werd je gezondheidsproblematiek steeds nijpender maar ondanks de talloze operaties die je moest ondergaan, dook je steeds opnieuw op om je verder te blijven inzetten voor de Wetwheelers en de club, als een oerdegelijke eik die vaak in stilte nachtenlang doorwerkte om tot in de puntjes zijn taken als penningmeester waar te maken.

De laatste tegenslag werd je fataal en ondanks je sterke wil heb je deze strijd verloren en ons verlaten, maar je zal steeds in onze gedachten en harten blijven. Echt doodgegaan ben je dus niet want je blijft verder leven in de harten van velen die je zullen gedenken. Je vriendschap en liefde, je onverdroten inzet en de meticuleuze uitvoeringen van je taken zijn in mijn hart gegrift en ik ben fier jou als mens en persoonlijke vriend te hebben gekend.

Het ga je goed Guido, we zullen je missen

Phille